

PETŐCZ ANDRÁS

Valami sziklatetőn

*Ha azt mondom, kivonulok a világból,
még nem mondok sokat.
Csak a szomorúság beszélgeti belőlem mindezt,
csak a szomorúság.*

*Ha azt mondom, valamitől félek, de nagyon,
még nem mondok sokat.
Valaki kiabál bennem, és nem hallgat el,
valaki kiabál.*

*Ha azt mondom, lehunyorok a szemeim, hogy pihenjek végre,
még nem mondok sokat.
Örülnék, ha valaki megszabadítana csapdáimból,
nagyon örülnék.*

*Kivonulok. Elvonulok a világból végre-végre,
pohárka borral a kezemben valami sziklatetőn ülök,
és megvizsgálom mindazt, amit önnön magamból
vizsgálatra még érdemesnek tartok.*

Töredékes krónika – visszamenőleg

*Furcsa most felidézni régi találkozásokat,
gondolni visszafelé, időutazás a múltba,
krónikát írni mindazokról, akik egykor
valamiért számomra fontosak lehetnek.*

*Múlik az idő, emlékek törnek fel valahonnan,
mintha meg sem történt volna mindaz, ami volt,
mindig a jelen van, mondotta valaki tegnap,
hagyjuk a közhelyeket, válaszoltam.*

*Mégiscsak furcsa gondolni a régi napokra,
felidézni izgalmakat, a remegést, mivége,
és azt a tényt, hogy épp olyanokkal, akik,
és a bizonytalanságot, ami örökké.*

*Utazom Erdély Miklóssal Párizsba, nézem,
hogyan is rosszkedvű, amikor éppen az,
látom a szomorúságot a szemében, és
nem értem, mitől is olyan, amilyen.*

*Újra csak ott van bennem a feszültség,
ahogy egy Ladával, együtt, három napig,
franciaágyat osztok meg valakivel, akit alig,
Bujdosó otthona, Bécsben, 1982.*

*Sétálni Pasaaréten, nézni a házat, ahol akkor,
Pilinszkyt megidézni, meg Tandorit is, aki
szintén ott ül abban a kertben, abban a fonott
karosszékekben, ahol én is valamikor, vagy soha.*

*Különös elgondolni azt, ezek az utolsó napjai,
Virágárok utca, kicsiny szoba, lepedő alatt,
emlékezni a kopasz fejére, ahogy fekszik,
üldögélni, mintha Ady halottas ágyánál.*

*Visszahozni az elmúltakat, hogy mindent másképp,
legyen más mozdulat, több gesztus, vagy délután,
a nagyon öreg Somlyót látom újra a busz ablakából,
és akkor már évek óta nem keresem a találkozást.*

*Kapok egy levelet valakitől, hogy talán telefonon,
nem hívom fel, mert nem szembesülök azzal,
ami van, vagy ami volt, nem kell a jelen, a múlt,
ma már ismét telefonálnék, hogyha még lehetne.*

*Pilinszky feminin hangját hallgatom, alig hiszem, hogy ő,
és szeretném, ha nem utazna éppen Székesfehérvárra,
és azt kérem tőle ismét, hogy találkozzunk, ha lehet,
és nem tudom, hogy néhány nap múlva halott.*

*És keresem Réz Pált, a Jászai Mari téren bolyongok,
a levelét izgatottan bontom, gondol velem, köszönöm,
biztat, hogy érezzem jól magam messze, idegenben,
és menjek el hozzá, ha éppen arra járok.*

*Papp Tibornál Párizsban, örök irigykedés, meg szorongás,
nem tudom, mit is szeretnék, talán csak egy kávéházban ülni,
ülök egy kávéházban, ahol Zalán, Baránszky, Bakucz,
Ladik, Fenyvesi Ottó meg Nagy Pali ülnek.*

*Különös felidézni réges-régi találkozásokat,
megélni, mintha most lenne minden, most történne,
haladni visszafelé, időutazás a múltba,
együtt lenni azokkal, akikkel egykor.*

*Orbán Ottónál ülök, rajta zakó, ami majd enyém,
magyarázom neki, hogy ne egyen húst, az majd segít,
ő jót nevet mindezen, és már nem is magyarázom,
csak a madarakat figyeljük, együtt.*

*Kertész Imrével Szigligeten, az ebédet értékeljük,
nagyon leveses vagyok, szólok, és háromszor
szedek magamnak, miközben az jár a fejemben,
hogy valamit kellene olvasnom tőle.*

*Aztán megint a halottas ágy, Virágárok, ott ülök,
ez a betegség elmúlik, ha véget ér a kiállításom,
a szemében valami reménytelen reménykedés,
nem tudok neki mit mondani.*

*Régi napokat idézek magamban, mintha ma lenne,
összevissza emlékek történnek újból és újból,
hozzájuk sietek, lélekszakadva, nagyon is sürgős,
hogy megintcsak együtt velük, akiktől annyit.*

A magasban

*fent, a magasban ülsz, csillámló sziklafalon,
nézed a világot magad körül, miként mozdul,
miként mozdul mindaz, ami körülvesz téged
ebben a nagy-nagy mozdulatlanságban*

*olyannyira aprónak tűnik minden!, látod a Dunát,
ugrani volna kedved, innen, a magasból, csillogása
csábít, úgy látod, papírbajók úsznak rajta, játékok
csupán, és a túlsó parton autók modelljei*

*azt hiszed, megállt az idő, hogy örökkévaló az,
ami mostanság a tiéd, a sziklafal, a papírbajó,
a játékautók a messzeségben, és a különös öröm,
szokatlan nyugalom, ami beléd költözött*

persze, mindez már semeddig sem tart, *suttogod, valamiféle magassággal kérkedsz, ami nem a tiéd, azt hiszed, messzire látsz, holott csak valami sajátos tudatállapot meg a fénytörések csapnak be téged*

alig vagy jelen!, *kibotorkálsz majdan az időből, a sziklatetőt, amit annyira szerettél, elhagyod végleg, vándor, te is nemsokára nyugszol, ne félj, suttogod, és csak bámulod egyre a papírhajókat*

csillámló sziklafalon ülsz, végtelen nyugalom, mozdul a világ, ami mozdulatlan, örökké ugyanaz, úsznak a papírhajók, a túlsó parton autók modelljei, és te ugrani készülsz, csábít a víz csillogása

KORPA TAMÁS

Input

egy feléd nyitódó, szinte hangtalan mutatóujj, alig érzed, kijelöl. kis optikai szobád, az arcod, elsötétül kívül-belül. ha minden összeomlik, a szemedben kezdődik el. míg átvonul arcodon álmod éjjel, ezt a puba mosolyt vad vonások lépik el, ha ilyenkor ébredsz. rakódj le lépéseid alján. de ne pihenj a talpadban valahol. a lépések pontatlanok, tehát használhatók valamire. az ismert íróasztal, két kanárisárga szék most elmarad. a tál poros ametiszt polcodon, elmarad. a jégpáncélba dermedt levélfilter, elmarad. a bivalyerős makadámút, elmarad. elindulsz egy dilemmáért, ahol a völgy bekanyarodik és a gyűjtőfogalmak kútja pezseg. a kanyarodásban a belmagasság, ami foglyul ejt, bezár, mert túl sok szó illik rá. érzed fennsík és lejtő karamboljában ezt az enyhén felkavaró őrlődést, ezt a szenilitást? ezt a cérnahangot, a pólusok csatáját, ezt a sok kozmetikumot, ezt a motozást, sőt viszketést a bokrok csípőmozgásában, az etető körül koncentrikus körökben lepergett fenyőmagokban, a tarkó faláig lefutó hajban? a patak pulzusszámban, ha meredekre ér,